

Børne Blad

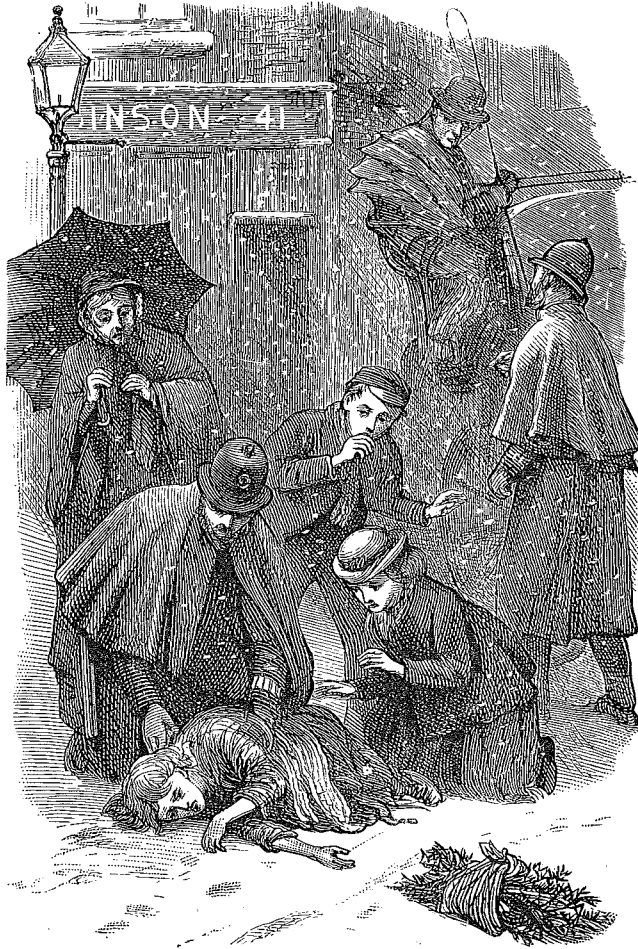

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 25.

20de juni 1897.

23de aarg.

Overtjort.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. I pakker til en adresse paa over 5 eksspr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksspr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af Bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

De unge korsfarere.

(Slutning.)

et sorgfulde udtryk i de store barnes øjne skar ham i hjertet. Han forstod, at Helvig sørgebe langt dybere, end et barn i hendes alder pleier at gjøre. Hendes barndoms skjæbne og alle hendes bitre erfaringer havde modnet hende før tiden. Alle hendes fremtids forhaabninger var knyttede til broderen — og nu var han død.

Bertel sølte sig saa uskiftet til at trøste i dette øieblik, og han sagde derfor:

„Kom og følg med til min søster. Hun er saa daarlig, og du kunde kanske hjælpe Jutta at pleie hende.“

Helvig svarte ikke, men adlød taus og gik over til den syges værelse, hvor hun søgte at hjælpe til, saa godt hun kunde, og det er jo en kjendt erfaring, at arbeidet for andre lidende er en af de bedste maader, hvorpaa man selv kan finde life i sin sorg og smerte.

Balborg laa de følgende fjorten dage næsten uafbrudt i heftig feber. Hver eneste dag kom den lægekundige munk fra Mariedal og gjorde alt, hvad han kunde, for at helbrede den unge pige, som svævede mellem liv og død.

Hvad ridder Gerlak led i de tunge, lange nætter ved sygeleiet, lader sig lettere tænke end beskrive.

I sine feberbilleder gjennemlevede den syge atter alle de haardeste lidelser, som hun havde maattet døie under det sørgelige kors-tog. Ofte istemte hun i den stille nat med svag, sølsom stemme korskogangen, under hvis toner de engang saa tillidsfulde var begyndt vandringen mod det hellige land. Den klang som en grabsang, naar hun halvt syn-gende, halvt talende fremsagde den med feberglød i sine øine.

Naar hun laa der i sin urolige halv-

slummer, maatte Bertel mere end en gang fortælle for faderen mange enkeltheder fra hjemreisen, som hun i feberen kom med hen-tydninger til. Han fortalte om den mgi-fommelige hjemreise, hvorledes Wolf, den tro-faste hund, havde hjulpet ham at finde sø-steren i den italienske by.

Gerlak maatte atter og atter betragte sin søn. Hvorledes var ikke den kjætte yng-ling bleven miskjendt af sin far! Det var med stolthed og glæde ridder Gerlak tænkte paa, hvilken drab og kjæft søn han havde. Og tanken herpaa hjalp ham ikke lidet i disse sorgens tunge dage ved Balborgs sygeleie.

Balborg bedredes, men det gik langsomt.

„Hun vil nok blive frisk igjen“, sagde munten til Bertel, „men aldrig som før; hun har faaet et knæk for livet.“

„Sig endelig intet til far derom“, bad Bertel, „vi maa være tilfreds, naar vi blot faar beholde hende, og derfor har vi næst Gud eders lægehjælp at takke, kjære Konrad.“

Da vaaren kom, og mark og skov be-gyndte at grønnes, kunde atter Balborg kom-me ud. Støttet til faderens arm vandrede hun ud i haven. Og Bertel og Helvig var ogsaa med — ja vi maa heller ikke glemme Wolf, som nu selvfølgerlig endnu mere end før var blevet alles hndling.

Paa en solrig plet i haven havde man fat en bekvem stol, som den syge kunde hoile sig paa, og da hun første gang tog plads i den, lagde Helvig en stor buket med vaar-blomster paa hendes fang.

Balborg strøg sin magre haand henad Helvigs mørke haar.

„Hvor stor du er bleven“, sagde hun.

„Ja nu er det jo snart to aar, siden du kom hid. Jeg ved, at Otto vilde have været glad, om han havde kunnet se dig. Han talte saa ofte om dig, da jeg fandt ham liggende syg i Italien — eller rettere sagt Wolf fandt mig og førte ham til mig.“

„O, fortæl mig mere om Otto“, bad Helvig. Hun havde faaet vide det meste gjennem Bertel, men vilde gjerne høre Balborg selv fortælle alle enkeltheder.

Balborg vendte sit tynde blege ansigt mod barnet og trak hende kjærlig til sig.

„Ja, du skal saa høre alt, hvad jeg ved“, sagde hun med dybt vemod, „men det er ikke meget. Jeg fandt ham først to dage før hans død. Han var meget syg, da jeg traadte ind i hytten, hvor han laa. Det var som

sagt Wolf, som førte mig did; jeg kunde gjerne have grædt af glæde, da det trofaste dyr fandt mig og løb foran mig did, hvor han var. Og da jeg kom ind og stod ved hans leie, begyndte hunden at gjø for at vække den sovende og vise ham, hvem den havde bragt med sig. Da Otto slog øinene op, saa han først et sieblit forundret paa mig, og nævnte derefter mit navn og spurgte efter dig. Men for det meste talte han i feberbildelse. Jeg hørte ham flere gange sige: Jeg skalde ønske, at jeg var blevet paa Tanburg; det vilde have været meget bedre.' Han talte ogsaa meget om din mor og synets stadigt ligesom at se hende. Han kaldte ogsaa undertiden mig 'mor' og sagde flere gange: Ikke sandt, du er kommen for at hente mig til dig?

Jeg kunde intet andet gjøre for ham end give ham vand at drikke og kjøle hans feberhede pande. Senimod aften den anden dag sov han hen i mine arme stille uden smerte eller døds kamp. Og saa knælede jeg ned ved hans leie og takkede Gud, som havde hentet ham hjem til sig. Den næste morgen drog jeg videre, og Wolf fulgte mig, indtil den i Genua atter kom væk fra mig."

Med foldede hænder havde Helvig lyttet til hendes fortælling. Der stod taarer i hendes øine; men den første bitre smerte over Ottos død var overbundet; og hun havde forlængst lært at bise sig ydmy; under den almægtige Guds følelser; men saa mangen gang gik hun og drømte om gjen-synets stund hist oppe baade med Otto og den kjære mor.

Lænet mod et træ stod Gerlak og betragtede taus sine børn — Helvig, det fremmede barn havde faaet samme plads i hans hjerte, som om hun havde været hans eget barn. Med stolt faderglæde betragtede han Bertel, der saa alvorlig og kjærlig stod og talte med de to piger om, hvor god Gud var, som havde ladet dem opleve denne stund.

For første gang straaledede Walborgs øine atter lykkelig som i gamle dage, idet hun langsomt vandrede frem og tilbage i haven nogle gange ved Bertels arm. Hun begyndte at kjende ny livskraft strømme gennem sig, og saa svag som hun endnu var, fyldtes hun med længsel efter at lebe for at kunne gjen-gjælde sin far og bror for al den sorg, som hun havde bragt dem.

Akter begyndte lykkeligens solskin at sende

sine straalere ned paa Tanburg. Vi har faaet dens beboere kjær ved at følge dem i saa mangen tung stund, og vi glæder os derfor ved atter at se glædens smil paa deres ansigter, før vi forlader dem og siger dem farvel.

Den ulndige Egil.

Nu maa du være snild gut og holde dig hjemme hos Marie og Tulla, Egil! Dersom du vil staa paa sti, saa nøi dig med bakkens lige udenfor haven, for naar papa og jeg er borte, saa vil vi gjerne være trygge for vor kjære lille gut", sagde mama, idet hun bøjede sig ned og kyssede sin søn endnu en gang før den toget satte sig i bevægelse. Egil svingede et par gang med huen og løb saa let om hjertet til skolen, thi i lommen havde han 25 cents, som papa havde givet ham, og hjemme stod en skaal med syltetøj og ventede paa ham.

Paa skolen blev han modtaget af sine klassekammerater med det jubelraab: „Hurra, vi har faaet fri idag, fordi det er saa vakker veir, og nu skal vi tage os en stitur til Springbakkens. Det bliver moro!" Og gutterne slog den ene koldbøtte efter den anden af bare glæde. Kun Egil stod alene midt paa gulbet, bedrøvet over, at han maatte give afskald paa turen. „Jeg kan ikke blive med, for jeg har lobet mama at blive hjemme idag", sagde han med graaden i halsen.

„Du vil da vel ikke staa sliig under skjørtekommando", raabte den ældste i klassen, og alle de andre brast ud i haanlatter. Nei, gutternes spot var ikke til at holde ud. Hans samvittighed sagde: „Bliv hjemme!" Men saa var der en anden stemme, som hvissede: „Na pyt, du kan godt være tilbage igjen til, mama og papa kommer hjem!" Egil kjæmpede lidt med sig selv om, hvilken stemme han skalde adlyde; men til sidst gjorde gutternes haanende udtalelser udslaget, og han løb i stormskridt hjem for at faa fat paa sine sti.

En times tid senere drog en munter skare med skierne paa skuldren og randflen paa ryggen afsted til Springbakkens. Marie havde uden at ane, at det var mod sin frues vilje, pakket ind en rigelig nisse til Egil, som i

Strikfædte faldhopper fine varer i en fydens gavn.

sine kameraters snot skyndte sig afsted. Kommen til stedet blev der først holdt maaltid, men maden, som smagte de andre udmerket, at dømme efter den mængde de spiste, sad Gigil fast i halsen, og efter at have fortæret et lidet stykke pakkede han den ind igjen.

At rende paa ski var ellers det morsomste han vidste, men idag var det, som om den rette stemning ikke rigtig vilde komme over ham. Altid pleiede hans latter at lyde over alle de andres, og idag havde hans venner ikke seet ham smile en eneste gang. Alle undredes over, hvad der var i veien med ham, og den gut der tidligere havde gjort nar af ham, sagde spottende: „Længter du efter mama?“ De andre belønnede ham med klingrende latter, og kjed af alle disse drillerier forlod Gigil de andre for at se til nogle trostesnarer, som han havde ophængt længere ud i skoven.

Her var det saa roligt og fredeligt. Ingen lyd hørtes uden gutternes jubelraab, der ogsaa blev svagere og svagere, efter som Gigil fjernede sig længere og længere fra dem, Denne havde dog intet sie for den bakke, snebedækte skov, men gik i sine egne triste tanker. Samvittigheden raabte og anklagede ham, selv træerne syntes han hvistede sig imellem: „Ulydig, ulydig!“ Pludselig fattede han den beslutning at skynde sig hjem, tilstaa alt og saa den straf han fortjente. Bestemt herpaa vilde han vende stierne, men fik dem de ved siltret ind i nogle busker og faldt selv paa hovedet i sneen. Hurtig vilde han reise sig op, men følte da en stikkende smerte i benet og udstødte et høit skrig. Flere gange forsøgte han at reise sig op, men faldt hver gang stønnende tilbage. Smerten blev større og større og rød for at blive liggende her raabte han af sine lungers fulde kraft paa sine kamerater. Men disse var for langt borte til at kunne høre ham, og efter at have raabt sig ganske hæs faldt Gigil udmattet tilbage i sneen.

Samvittighedskvælerne kom nu tilbage med fornøjet styrke; han udmalte sig forældrenes skræk, naar de kom hjem og ikke fandt ham der. „O Gud, lad mig atter komme hjem til min egen belfignede mama, saa skal jeg aldrig være ulydig mere!“ raabte han. Den tiltagende smerte i benet og den anklagende samvittighed gjorde det næsten uudholdeligt for den ulydige gut. En god stund laa han og hulkede, idet han afbæslende kaldte

paa sine forældre, eller raabte til den himmelske fader om hjælp.

Solen var forlængst gaaet ned, og mørket bredte sig stadig mere og mere udover skoven, hvis hvidklædte træer Gigil syntes fik udseende af store spøgelses; ogsaa kulden begyndte at plage ham, og hans humør blev endnu tristere, naar han nu i tankerne saa dagligstuen hjemme saadan som den pleiede at tage sig ud ellers om aften: Far siddende i den store stol, læsende sin avis, mor arbejdende ved sit sybord paa forhøjningen ved vinduet Tulla legende med Karo paa skindtæppet foran sofaen, og endelig han selv lænende en eller anden morskabtbog. „Hvordan mon det ser ud derinde idaa!“ tænkte han. „Mama og papa er formodentlig allerede komne hjem, og gutterne har vel forladt Springbakken.“

Denne formodning var ogsaa rigtig. Da mørket begyndte at falde paa, gik gutterne tilbage til byen uden at skænke Gigil en tanke, da først en times tid senere, da hans far kom sturtende bort til hans bedste ven, hulkede denne paa, at Gigil ikke havde været blandt de hjemvendende.

Forældrene var kommet hjem med toget, og da de nu af den bestyrkede Marie fik høre, at deres søn var draget paa skitur, og nu tilmed af Gigils ven fik vide, at gutten ikke havde været med hjemover, blev moderen aldeles fra sig selv af skræk. Ledtaget af Karo og et par mænd med hytter drog faderen afsted til Springbakken. De gennemsøgte en stor del af skoven, og det var nok ikke med roligt bankende hjerte, at faderen stampede omkring i sneen.

Endelig syntes hunden at være kommet til noget resultat; thi glad bjeffende for den afsted, følgende nogle friske skispor længere ind gennem skoven, og pludselig vaagnede Gigil af sine triste tanker ved at noget vaadt stat bort i hans ansigt. Endnu førend han rigtig var kommet til bevidsthed om, at det var den kjære Karo, blev han løftet op paa sin fars stærke arme, stierne blev løst fra benene, og i triumf førtes han ledtaget af den gjøende hund og de to mænd tilbage til den af skræk næsten halvdøde mor.

Hjemme blev han hurtigt muligt bragt tilfjængs i sit varme, hyggelige værelse, og den i en fart tilkaldte læge erklærede, at hans ene fod var sluvet. En heftig forføjelse blev følgen af opholdet i sneen og da Gigil lykkelig havde overstaet den, maatte han i lang

tid sidde med det syge ben hvilende paa en stol. Forældrene straffede ham ikke for hans ulighed, da de syntes, det var stor nok straf for ham kun at maatte sidde ved vinduet og se paa, at hans kamerater drog forbi i flok og følge med stierne eller kælkerne.

Paa vildsomme veie.

Alt var i orden, lyst og varmt var det i det lille arbejdsbjem. Bordet stod dækket, men hverken lille Anna eller hendes mor tænkte paa at spise. Det var tydeligt, at de ventede paa nogen.

Det var efterhaanden blevet mere stille i værelset, Anna lod sin lille vogn staa og glemte at lege, og hendes mor gik urolig omkring.

Begge lyttede og lyttede, gang paa gang sprang barnet op og raabte: „Mama nu kommer papa!“ Men hendes mor rystede kun paa hovedet og sagde: „Na nei barn, det er bare vinden, som ryster i døren.“

Der ude rasede ogsaa en forfærdelig storm. Det knagede og bragede rundt om, stjerner jagede hurtig frem, og nu strømmede et isblandet regn ned og slog mod ruderne. Det var et rigtig voldsomt høstvejr.

Time gik efter time, forgjæves stirrede Annas mor ud i den belgsmørke aften, der var ingen at se, tilslut kunde hun ikke holde sine taarer tilbage.

Da Anna saa sin mor saa bedrøvet begyndte ogsaa hun at græde, om hun end ikke forstod ganske, hvorfor hendes mor var saa rød. Hun klyngede sig ind til hende og hviskede:

„Mama, kan ikke Gud hjælpe papa?“

„Jo det kan han ganske vist.“

„Skal vi ikke bede Gud om at hjælpe ham da, mama?“

Hendes mor tog hende op i sine arme og kysede hende kærsligt.

„Ja du har ret, mit barn, vi skal bede Gud hjælpe papa.“

De foldede sine hænder og bad sammen.

* * *

Derude havde Annas far en haard kamp at kæmpe. Hele ugen havde han været langt borte paa arbejde, og nu lørdagsaften havde han en hel mil at gaa i storm, mørke og

regn paa ensomme stier gennem skoven, hvor det ofte var vanskeligt at finde frem lyse dagen.

Stjont træet af arbejde, baad og sid af kulde, gik han dog glad fremover med raske skridt; han vidste, at der ventede ham lys og varme derhjemme. Han saa i tankerne Annas lille fornøjede ansigt, hvordan hun trøb op paa hans knæ, slog armene om hans hals og havde de tusend ting at spørge om.

Men som han gik i disse tanker, stansede han pludselig, han kendte sig ikke længere igjen, hvor var han dog kommet hen? Jo, han var faret vild. Timevis stirrede han omkring, han kunde ikke finde den rette vei; han følte sig saa usigelig træet. Omfider sank han udmattet ned paa en sten, han overvældedes af en lammende træthed, og formaaede ikke at reise sig og fortsætte vandringen, følte ikke engang lyst til det. Han forstod ikke den fare, han svævede i; thi giber man paa en saa kold dag efter for træthed og søvn, kan døden være meget nær.

Pludselig følte han sig som gennemstrømmet af et elektrisk stød, han sprang op og gned sine øjne, han var nu fuldt vaagen. Nu stod det klart for ham, hvilken fare han svævede i, han samlede derfor al sin kraft, sukkede til Gud og gik rasst fremad. Snart blev skoven tyndere, en slette aabnede sig, han saa lys fra mange smaa hjem, og derborte — det maatte være hans egen lille stue, som lygte saa venligt. Kort efter sad han lunt og varmt derinde.

Da Annas mor senere fortalte om barnets bøn sad han ganske stille og grundede.

„Hvor forunderligt! Visselig var det eders bøn, som gav mig kraft til at fortsætte vandringen og ledede mig paa ret vei.“

Man kan gaa vild paa mange maader under livets storme, tusender og atter tusender gjør det, at om da varme, inderlige bønner opsendes for saadanne ulykkelige.

Der gives mennesker, som beundres af verden, men foragtes af sine husfolk. Hvorfor? I verden gjælder gjerningen, i huset gjælder hjertet, — „men Gud ser til hjertet.“

Bethanien betyder „fattighus“ og er dog bleven et af de rigeste huse i verden, fordi Herren har været gjest der.

Det overkjørte barn.

(Med billeder.)

Tom og Anna glemte hele sit liv aldrig den stund. De gik sammen saa fornoiet hen gennem den store gade med den tætte mylder af mennesker; de holdt hinanden i hænderne for ikke at komme fra hverandre; thi de var søskende og svært glade i hverandre. Tom var ikke stort mere end et aar ældre end Anna, men følte sig alligevel saa meget ældre og forstandigere og ansaa det som en vigtig pligt at passe paa sin lille søster; det var forresten ogsaa det sidste, hans mama havde bedt ham om, da de gik hjemmefra.

Men pludselig stansede baade Tom og Anna og blev et øjeblik aldeles stive af skræk. De hørte nemlig straks i nærheden et forvildet skrig — et barneskrig saa fuldt af smerte, at de begge følte sig grebne af den dybeste rædsel. Efter det første skrig fulgte en ynkelig jamren og heftige smertesudbrud.

Folk begyndte at strømme sammen, og de to søskende behøvede blot at gaa nogle faa skridt for at naa hen til det sted, hvor ulykken var skeet. En stakkels liden pige var bleven overkjørt. Hun var bekvæmet og laa endnu midt i gaden aldeles ligbleg, medens en politibetjent stod bøiet over hende. Det maatte være et fattigt barn; hun var saa usselt og tyndt klædt, skjønt det var koldt og endog sneede; hun havde intet paa hovedet og var saa tynd og mager, at man kunde tro, at hun maatte have sultet i lang tid. Efter størrelsen at dømme maatte hun være af samme alder som Anna, og derfor gjorde ulykken dobbelt indtryk paa de to smaa sø-

skende og ikke mindst paa Tom. Tænk, om det havde været hans søster, som var bleven overkjørt!

Det lykkedes ikke politibetjenten at faa hende til bevidsthed igjen. Tom spurgte forfækket, om hun var død, men fik det grættne svar, at hun kunde holde sig væk og ikke staa i veien; hvis han ikke passede sig, kunde det gaa ham paa samme maade.

Tom og Anna trak sig da tilbage ind paa fortauget; men de blev staaende for at se, hvorledes det vilde gaa. De saa, hvorledes politibetjenten sendte bud efter en vogn for at faa bragt barnet bort. Bevidstløs blev hun lagt op i vognen; de hørte en svag jamren fra hende, da de løstede hende op — saa død var hun ialfald ikke. De kunde ogsaa forstaa saa meget, at hun skulde føres til det store sygehus i gaden straks bortenfor der, hvor de boede. Stakkels lille! De blev staaende og se efter hende, indtil vognen forsvandt om gadehjørnet. Og da de en stund senere kom hjem, var de aldeles blege, saa faderen straks spurgte, hvad der var i veien med dem. Saa fortalte de alt. Faderen hørte med deltagelse paa dem. Han lovede, at han skulde spørge paa sygehuset, hvorledes det var med den lille pige, og var de rigtig snilde, skulde de kanske ogsaa faa lov til at komme op og se til hende.

Men mere derom næste gang.

Opl. paa billedgaaden i nr. 23.

Hvilken by er omtrent midt mellem Bindsnes og Nordkap? (Namsos.)

Billedgaade.

